

Aiden

Colofon

ISBN: 978 94 6365 833 1

1ste druk 2025

© 2025, Ellen van Noort

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personen, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot de werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Aiden

Roman

Ellen van Noort

Hoofdstuk 1

De schommelbank knarste zachtjes bij elke beweging. Hilde keek langzaam de verwilderde tuin rond. De rode roos tegen de oude muur stond volop in bloei. Een passiebloem zocht zich een weg tussen de takken en stak prachtig af met zijn wit-paarse bloemen. De eerste bloemknoppen van de hibiscus stonden op knappen en zouden weldra hun diepblauwe bloemen toevoegen aan het kleurige tafereel. Hilde volgde een zonnestraal die door het dikke gebladerte van de enorme eik piepte en Aidens dikke rossige krullen in goud omtoverde. Ze zouden wat aan de tuin moeten doen. Haar ouders zouden zich omdraaien in hun graf als ze zagen hoe de boel erbij lag.

Een half jaar geleden. Ze was negentien en in één klap wees. In één plons eigenlijk.

Hilde reed. Haar vader dutte in op de achterbank, op de terugweg van een bezoek aan haar opa. ‘We kunnen die man niet alleen laten zitten met kerst,’ had haar moeder gezegd. Het was, zoals altijd, een ongemakkelijk bezoek geweest, met stiltes, gepaste beleefdheden en de gebruikelijke kerststol waar Hilde de spijs uitpeuterde en die wegmoffelde onder haar schoteltje. Hilde was blij dat ze alle vakken van haar tweede jaar geneeskunde tot aan de kerstvakantie had gehaald, en was bij haar ouders om uit te rusten.

‘Onkruid vergaat niet. Eenentachtig, die man,’ verzuchtte haar moeder amechtig naast haar op de rijdersstoel. Straatlantaarns ontbraken op de lange rechte weg langs het kanaal. Het licht van de koplampen vormde een afgesloten decor waarin de witte strepen op de weg onder de auto door schoten. Het regende pijpenstelen en de wissers konden de

bak water nauwelijks aan. Hilde zag haar moeders gelaat weerspiegeld in de donkere voorruit. Tranen stroomden langs haar wangen. Was het de regen of huilde ze echt? In een impuls keek Hilde opzij en miste de enige flauwe bocht.

Van wat volgde, herinnerde ze zich alleen de oorverdovende klap. Ze had geluk gehad, begreep ze later. Ze moet haar ruit hebben ingeslagen en zou nog geprobeerd hebben om haar moeder te bevrijden. Haar gordel was doorgesneden. Geluk.

Ze rilde. Een tijdlang had ze gewenst dat ook zichzelf was omgekomen. Goddank was Aiden daar. Het moest zo zijn. Hilde keek haar vanaf de schommelbank na terwijl ze naar de achterdeur liep om drinken te halen. Sinds de dag dat ze haar ontmoette, viel ze op haar loopje: een beetje huppelend, trekkend met een been – iets aangeborens met haar heupen. Een weeffoutje, noemde Aiden het steevast. Hilde vond het charmant. Ze dacht aan de verlate nieuwjaarsborrel in het verzorgingstehuis, eind januari, waar ze haar voor het eerst zag.

In de dagen daaraan voorafgaand had de stem van haar vader haar onophoudelijk bestookt. ‘Kom op, Hil, het is goed als je je weer onder de mensen begeeft. Misschien doe je wat nieuwe contacten op. Je zult toch verder moeten.’ Hij had het goed bedoeld. Ze hield alleen niet van borrels en dat wist hij ook wel.

Met weerzin was ze op de fiets gestapt. Na wat dralen bij de ontvangstbalie van het tehuis, had ze zich onder de mensen begeven die zich met een drankje hadden verzameld in de grote zaal, die nog versierd was voor de kerst. Ze pakte voor de vorm een non-alcoholisch drankje van de bar en bleef achteraan staan, waar ze goed zicht had op haar collega's. De meesten had ze nog nooit gezien. Ze viel midden in de

nieuwjaarstoespraak van de directeur, die ze herkende van de maandelijkse nieuwsbrief. Een grove, dikbuikige man die vooral hard om zichzelf lachte, viel haar op.

‘Wat is ie grappig, hè, die man.’

Hilde keek om, recht in twee helderblauwe ogen.

‘Niet?’ Gouden sproetjes lachten haar toe.

‘Wat? Grappig ja.’ Hilde kon uit haar blik niet opmaken of ze het meende of niet.

De vrouw stak haar een hand toe. ‘Aiden, met A-i, spreek uit: Eeden.’

Dat heeft ze vermoedelijk al heel vaak moeten uitleggen, dacht Hilde.

‘Ik werk in de keuken hier, spoelen, eten opscheppen, dat werk.’ Haar witte gezicht bleef strak in de plooi.

‘O ja. Hilde, invalkracht.’

Aiden keek haar lang aan. ‘Vandaar dat wij elkaar niet kennen. Zullen we weggaan hier? Saaie boel.’

Overrompeld was Hilde achter haar aan gelopen, waarna ze wat waren gaan drinken. Aiden had aan één stuk door gepraat en Hilde had gebiologeerd naar haar lippen gekeken. Ze voelde zich volledig op haar gemak, iets wat ze lang niet had ervaren.

Hoofdstuk 2

De langste dag – wat een rare uitdrukking eigenlijk, dacht Hilde. *‘De zomerzonnewende, ook wel midzomer genoemd, is met 16 uur, 16 minuten en 47 seconden zonlicht de langste dag op het noordelijk halfrond.’* Ze had het opgezocht. Alle dagen van 17 tot en met 23 juni waren even lang. Ofwel van 5.19 tot 22.03 uur, of van 5.20 tot 22.04 uur. Ze vroeg zich af wie bepaald had dat 21 juni de langste dag was.

Het beloofde een prachtige dag te worden. Ze fietste op het smalle bospad naar huis en hoorde hoog in de bomen een specht zijn hersens opkloppen. De grond rook vochtig, het had geregend vannacht. Hier en daar piepte een eerste zonnestraal door het dak, gevormd door de dicht op elkaar staande vliegdenen. Een grijs eekhoortje sprong over het fietspad en haastte zich langs een boomstam naar boven. Een exoot, ongewenst en toch schattig, dacht Hilde. Ze remde voor het grind van haar oprijlaan, sprong van de fiets en liep behoedzaam naar de poort. Het grind knerpde onder de banden.

Ik hoop dat ze nog slaapt, dacht ze. De hele nachtdienst had ze uitgekeken naar dit moment: het zachtjes openen van de achterdeur, het naar boven sluipen en dan Aiden in haar bed zien liggen, diep in slaap, haar gezicht zo bleek als haar kussen, omkranst door haar rode krullen.

Haar fiets stond niet in de schuur. Gek. Ze had toch echt gezegd dat ze een tussendienst had vandaag en er in de ochtend nog zou zijn. Hilde gooide haar fiets tegen de houten wand en opende gehaast de achterdeur.

Op tafel lag een briefje met Aidens vertrouwde hanenpoten. *‘Werd gek van je kippen, om half zes al wakker van dat gekakel. Ben thuis verder gaan pitten. Hoop dat jij er wel doorheen slaapt. Kus.’*

Opeens voelde Hilde hoe moe ze was. Ze zakte neer op een stoel en legde haar hoofd op haar armen. Teleurstelling beet in haar maag. *Thuis*. Aiden was dag en nacht bij haar en nu ineens was *thuis* ergens anders, bij haar moeder. Hilde schudde een opkomende wreveld van zich af en stond op. Ze kon maar het beste gaan slapen. Misschien zagen ze elkaar vanavond weer. Op de slaapkamer omlijstte het zonlicht de verduisterende gordijnen. Het dekbed lag er verfrommeld bij. Hilde trok het recht en schudde de kussens op. Ze snoof de vertrouwde geur van Aiden diep in zich op en glimlachte. Ze kleedde zich uit, deed haar slaapmasker op en haar oordoppen in, en viel direct diep in slaap.

Een luid kabaal drong dwars door haar oordoppen heen. Een ei, dacht ze. Het typische gekakel na het leggen van een ei. *Kijk eens hoe knap, van niets iets gemaakt; iedereen mag het horen, het is me weer gelukt!* De triomf in het gekakel stoorde haar ineens mateloos. Of zou het geen triomf maar opluchting zijn? *Allemachtig, een knoeperd van een ei, wat zat ie me dwars in mijn cloaca, gelukkig is ie eruit!* Ze keek op de wekker, draaide zich op haar andere zij en trok het dekbed over haar hoofd. Nog geen twee uur geslapen, wat een ellende. Ze dommelde langzaam weer in.

Flarden van de nachtdienst vermengden zich met droombeelden: haar vaste collega in de nachtdienst, Didier Marie, afgekort tot DM – door Hilde in stilte omgedoopt tot De Mol vanwege zijn verschijning: kleine oogjes, spitse neus – zittend in het verpleegkantoor, kakelend van trots een ei onder zijn billen vandaan toverend. Een oude dame die niet slapen kon, lurkend aan haar kopje thee met suiker, waarbij haar rode kammetje heen en weer wiebelde op haar hoofd. De directeur – te dichtbij – zijn medeleven betonend met het verlies van

haar ouders, in één zin erachteraan zeggend dat ze welkom was om weer te komen werken. Het beeld van haar moeder, ingeklemd tussen stoelleuning en airbag, en de aanblik van de feloranje veiligheidshamer in haar eigen rechterhand. Blauwe zwaailichten en sirenes om haar heen, liggend op een brancard, ingepakt in folie als een feestelijk kerstcadeau. Haar moeder, betraand en naar adem happend, zwevend tussen de waterplanten, een arm naar haar uitreikend. Ze kon er net niet bij.

Met een schok zat ze rechtop in bed. Haar dekbed was nat van het zweet. Ze huiverde.

Hoofdstuk 3

Het was stil in huis. Hilde besloot op te staan, ondanks dat ze verre van uitgerust was. Een lauwe douche zou haar goeddoen.

De harde straal dreunde op haar hoofd en al gorgelend verdween het water, met de beelden van de nacht, in het putje. Ze moest de haren en zeepresten er eens uithalen.

Nadat ze een luchtig jurkje had aangetrokken en koffie had gezet, dwaalde ze doelloos met haar koffiemok in de hand door het huis. Háár huis. Zo voelde het niet. Ze had na al die maanden nog niet de moed gevonden om iets op te ruimen, laat staan weg te gooien. Alle spullen van haar ouders stonden onaangeroerd, alsof ze elk moment zouden kunnen binnenstappen.

Ze nam plaats op de versleten bank, sloot haar ogen en nipte van haar koffie. Haar vader zat rechts van haar, haar moeder links, zoals altijd. Het journaal van acht uur, te hard, haar vader werd een beetje doof. Hij legde een hand op haar knie.

‘Ga lekker naar buiten, schat, het is prachtig weer. Je zult ervan genieten,’ zei hij.

Hilde stond op en liep met gesloten ogen naar buiten. Moeiteloos wist ze alle meubels, die haar hele leven niet van plek waren verwisseld, te omzeilen. Ze opende de achterdeur en voelde hoe warm het was. De zon brandde op haar gezicht toen ze een tijdje met opgeheven hoofd stond te luisteren naar de vogels, die opgewekt floten. Alsof er niets aan de hand was.

De kippen scharrelden in hun ren en renden naar haar toe zodra ze hen streng toesprak.

‘Willen jullie stoppen met dat lawaai zo vroeg in de ochtend?’

Ze draaiden zich om en deden of ze niets gehoord had-

den – hun kontjes met de donsveertjes parmantig in de lucht, druk pikkend alsof hun leven ervan afhing. Ze waren hard gegroeid deze maanden. Hilde had ze gekocht als kuikens, nauwelijks acht weken oud, kleine pluizige bolletjes, kwetsbaar, onhandig. Ze had ze elke avond in het hok moeten zetten, ze konden zelf het trappetje nog niet op. Hoewel Aiden geen voorstander was geweest van de aankoop, had Hilde doorgezet. De warme, zachte lijfjes in haar handen vulden een pijnlijke leegte en de zorg voor hen gaf betekenis aan de lange stille dagen.

Een vlaag kippenpoep bereikte haar neus. Het hok moest hoognodig schoon. Nu even niet. Ze lokte de kippen met een handje graan en greep Witje, de kleinste, razendsnel bij de poten. Die protesteerde wild fladderend met haar vleugels. Hilde drukte haar voorzichtig maar stevig tegen zich aan en nam plaats op de schommelbank. Ze kriebelde de kip zachtjes in de nek en streelde haar zachte vleugels. De kip sloot haar ogen en liet een zacht brommend geluid horen. Hilde voelde zich soezerig worden en zakte weg in de warmte van de zon.

Hoofdstuk 4

‘Wist je dat kippen kunnen spinnen, net als poezen?’ Hilde keek naar Aiden, die tegenover haar aan tafel zat, in gevecht met de kleverige spaghettislierten. Het was bloedheet in de keuken.

Aiden had niet buiten willen eten. ‘Straks eet Witje de pasta van mijn bord.’ Ze zweeg.

Hilde keek ongerust naar buiten in de hoop Witje te zien. Ze bleek verdwenen nadat ze ontwaakt was uit haar dutje.

‘Altijd hetzelfde, ik haat spaghetti,’ hoorde ze Aiden mompelen. ‘Wat zei je, Hil?’

‘Wist jij dat kippen kunnen spinnen, net als poezen?’

‘Doe normaal, nee, dat wist ik niet. Eten ze ook muizen?’

‘Ja, volgens mij wel.’ Hilde hoopte afschuw op te wekken, maar Aiden gaf geen krimp.

‘En ratten?’

‘Nee, dat volgens mij niet, eerder andersom. Ratten eten wel kippen.’

‘Net als mensen.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Mensen eten toch kippen?’ Aiden keek haar ongeduldig aan. ‘Of dacht je dat ratten mensen aten?’

‘Nee, dat niet nee. Hoewel ze wel mensen kunnen bijten. Ze vliegen je dan naar de keel, wel twee meter hoog.’ Hoewel ze twijfelde bij de laatste zin, sprak het beeld haar wel aan.

‘Dat geloof ik niet.’ Aiden keek nu wel enigszins geschokt. ‘Hebben wij hier ratten? Ik bedoel, komen ze op die kippen af?’

‘Dat zou kunnen ja, of op het voer of de eieren, maar die leggen ze voorlopig niet.’

‘Jakkas, zie je, daarom wilde ik dus geen kippen. Voor je het weet heb je een rat in je nek en ...’

Hildes mobiel ging af. Tante Els.

‘Wie is het? Neem op dan.’ Aiden deed een poging om de mobiel te pakken, maar Hilde was haar te snel af en drukte de oproep weg.

‘Wie was dat dan?’ Aiden klonk geïrriteerd. ‘Doe niet zo geheimzinnig, Hil, wie was dat?’

‘Dat was mijn tante Els, je kent haar niet.’

‘Tante Els? Nee, nooit van gehoord, wie is dat?’

‘Dat is de zus van mijn moeder, ik bedoel, wás de zus, nee, is nog steeds de zus, van toen mijn moeder nog ...’ Haar stem stierf weg. ‘Van mijn oom Karel, dat wil zeggen, gescheiden van mijn oom Karel, die ik niet meer zie.’ Waarom ze dat laatste toevoegde, wist ze niet, maar het was wel waar.

‘Wat wil ze dan, jouw tante Els?’

‘Ik weet het niet, eigenlijk ...’ Hilde klonk onzeker. ‘Ik weet het niet. Ze was executeur testamentair, je weet wel.’

‘Ze was wát?’

‘O, iemand die alles regelt na het overlijden van eh ... een persoon. Het testament en de erfenis en zo.’

Aiden keek haar opeens oplettend aan. ‘Krijg je nog geld dan, een vette rekening of goud of zo? Je moet haar terugbel-len, Hil, misschien heeft ze wel goed nieuws!’

Hilde keek de tuin in en zag Witje op de rand van de ren zitten. ‘Ah, ze is terug! Ik was al zo bang dat ik haar kwijt was!’ Ze schoof haar stoel met een ruk naar achteren en opende zachtjes de achterdeur. De hitte van de dag was weggetrokken, het was nu heerlijk buiten. Voorzichtig naderde ze de ren.

Witje keek haar aan en overwoog een moment om op te fladderen. Ze besloot zich gewonnen te geven en liet zich door Hilde in het nachthok zetten.

‘Slaap lekker straks, liefjes.’ Hilde sloot het hok zorgvuldig en ging weer naar binnen.

‘Die erfenis, Hil, die is interessant. Bel je tante Els terug.’ Aiden klonk opgewonden.

‘Ik weet het niet, Ai, ze heeft al vaker gebeld.’

‘Wat weet je niet? Waarom heb je haar niet eerder gebeld dan? Je ouders zijn al een half jaar dood, ik snap het niet.’

‘Ik weet niet wie wat heeft geërfd, misschien is alles wel naar mijn tante gegaan. Misschien moet ik ... moeten wij dit huis wel uit. Mijn ouders wisten toch niet dat ... dat ze dood zouden gaan? Nou ja, dat ze dood zouden gaan wel, natuurlijk, maar niet het moment, bedoel ik. En de manier waarop. Ik weet ook niet of ze gecremeerd hadden willen worden of begraven, daar hadden we het helemaal niet over.’

‘En, wat is het geworden?’

Hilde keek Aiden niet aan. ‘Geen idee.’

‘Hoe bedoel je, geen idee.’

‘Ik was er niet bij. Ik lag nog een week in het ziekenhuis. Toen ik eruit kwam, waren ze weg ...’

Hoofdstuk 5

Ze zwegen. Een oorverdovend geluid doorsneed de zware stilte. Tante Els.

‘Neem op, Hil, nu dan.’

Hilde pakte haar mobiel en drukte met trillende vingers op het groene hoorntje. Ze opende haar mond. Er kwam geen geluid uit, alsof er een dikke sok in was gestopt.

‘Hallo? Hilde? Hier je tante Els. Lieverd, luister naar me. Ik weet dat je het moeilijk vindt, het ís ook heel moeilijk, maar ik zou toch graag met je praten. Ik maak me zorgen over je. Mag ik binnenkomen? Ik sta voor je deur.’

Hilde liet de mobiel langzaam zakken en bleef verslagen zitten op haar stoel. Ze had de stekker van de voordeurbel er maanden geleden al uit getrokken. Hier was ze niet op berekend.

Aiden rolde met haar ogen, nam de mobiel uit haar handen en drukte op het rode hoorntje. ‘Jij of ik, Hil. Als jij niet opendoet, doe ik het.’

Hilde bleef als versteend zitten, alles tolde in haar hoofd. Ze zag Aiden opstaan en hoorde haar naar de voordeur lopen.

‘Goedenavond, komt u binnen, ik ben Aiden, de vriendin van Hilde. Ze is in de keuken.’

Hilde hoorde geschuifel in de gang en de keukendeur ging open.

Daar stond ze. Tenger, nog kleiner dan ze zich herinnerde, in een modieus, strak getailleerd pak. De zonnebril had ze nog in haar golvende, lange blonde haar, hoewel het al avond was. Ze leek in niets op haar moeder. Tot ze sprak.

‘Liefje, Hilde, schat, hoe gaat het met je?’

De stem van haar moeder. Hilde voelde alles in zich oplos-

sen tot een vloeibare massa die zich een weg omhoog baande en via haar ooghoeken naar buiten stroomde.

‘Ach, lieverd toch.’ Tante Els nam plaats op de stoel waar Aiden zojuist nog op zat, trok ’m dicht tegen die van Hilde aan en sloeg haar armen om haar heen. ‘Och, meisje. Waarom heb je dit zo lang alleen willen doen. Dat gaat toch niet?’

‘Ik was er.’ Aiden deed een stap naar voren.

‘Ja, jij was er.’ Tante Els keek niet om. ‘Jij was er, gelukkig.’ Ze zweeg en leek na te denken. ‘Misschien zou je ons voor nu even alleen willen laten.’ Het was geen vraag, maar een bevel.

Hilde schrok ervan. Aiden aarzelde. Ze deed nog een stap naar voren, draaide zich abrupt om en trok de keukendeur stevig achter zich dicht.

Hilde sloot haar ogen. De tranen lieten zich daardoor niet tegenhouden en drupten op haar handen. Ze voelde dat tante Els haar tranen zachtjes afveegde en haar handen omsloot. Een stevige grip, een veilig gevoel.

‘Lieverd, hoe gaat het met je? Red je je alleen in dit grote huis?’

Hilde wilde antwoorden dat ze niet alleen was, maar de woorden kwamen niet.

‘Werk je weer in het verzorgingstehuis?’

Hilde bedacht zich dat ze vanavond moest werken en knikte nauwelijks merkbaar ja. ‘Straks,’ voegde ze er schor aan toe.

‘Dat is goed, dan ben je er ook af en toe uit, knap van je.’ Tante Els streelde Hildes vingers. ‘Lieverd, dan kom ik een andere keer terug. Ik wil je ouders’ testamenten met je bespreken en ik dacht ...’ zei ze en ze aarzelde, ‘misschien wil je ook wel wat horen over de crematie. We zouden samen naar de muziek kunnen luisteren.’ Ze keek Hilde vragend aan.

Hilde zweeg.

‘Ik vond het zo erg dat je er niet bij kon zijn ...’ Tantes stem

stokte. ‘Nou, dan ga ik maar, liefje, ik bel je om te laten weten wanneer ik weer langskom.’ Ze kneep Hilde zachtjes in haar handen.

Hilde knikte en opende haar ogen. Ze zag magere handen, opgesierd met de eerste ouderdomsvlekken, bloedrode nagellak en een gouden, met diamanten bezette ring, die haar bekend voorkwam.

Hoofdstuk 6

De Mol was er nog niet. Sinds Hilde haar diensten in het verzorgingstehuis had opgepakt, had ze geen nacht zonder hem gewerkt. Ze was aan hem gehecht geraakt. Het geritsel steeds als hij al lezend een bladzijde omsloeg, en zijn langzame tred wanneer hij door het kantoor slofte, stelden haar gerust. Zijn licht rochelende ademhaling begeleidde haar gedachten wanneer ze boven haar eigen boek afdwaalde. De laatste tijd hoorde ze een kleine piep bij elke ademteug.

‘Is DM ziek?’ Ze hoorde de lichte paniek in haar stem toen ze Betty aansprak, een collega van de avonddienst.

‘Nee hoor, Hilde, hij komt eraan. Hij belde net dat hij zich verslapen had. Lukt het jou om zelf te starten met de dienst? Dan kan ik naar huis. Er zijn geen bijzonderheden voor de overdracht.’

Hilde knikte afwezig en hief haar hand ter afscheid. Verslapen. Dat was hem nog nooit overkomen. Ze pakte haar boek uit haar tas en liep naar de pantry om thee te zetten.

‘Goedenavond, Hilde, daar ben ik dan eindelijk. Sorry dat ik je liet wachten.’

Hilde had hem niet aan horen komen. Hijgend stond hij in de deuropening, de glaasjes van zijn kleine nikkelen brilletje beslagen. Er hing een druppeltje aan zijn neuspunt. Zijn konen waren rood van de inspanning.

‘Ik heb me verslapen, suf. Dat is me nog nooit overkomen.’ Hij keek haar verontschuldigend aan.

‘Geeft niet, hoor, ik ben blij dat je er bent. Ik heb thee voor je. Of wil je liever koffie?’ Het ontroerde haar zoals hij

daar stond: een oude, kromme man en tegelijk jongensachtig verlegen. Zo kende ze hem niet.

‘Thee graag, lekker. Doe er maar een schepje suiker in. Dan krijg ik misschien wat energie.’

Ze dronken zwijgend hun dampende thee. DM slurpte een beetje.

‘Zullen we onze rondes gaan lopen, Hilde?’ Hij zette zijn kopje met een harde tik op het schoteltje. Zijn hand trilde. ‘Heb jij de piepers al?’ Hij duwde zich moeizaam omhoog uit de stoel en zonder op haar antwoord te wachten, slofte hij naar de deur.

‘Ja, ik heb ze, alsjeblieft, hier heb je de jouwe. Zullen we samen de rondes lopen dit keer?’ Het was een ingeving. Dat deden ze anders nooit.

‘Vind je dat fijner, Hilde?’ Hij keek haar bezorgd aan. Hij was blijkbaar nog niet die keer vergeten dat ze onwel was geworden en hij haar naar huis had moeten sturen.

‘Neenee, dat niet zozeer, maar ik dacht ...’

‘Voor mij hoeft het niet, hoor, meid, zullen we elk onze ronde doen? Dan zijn we ook sneller klaar.’ Hij gaf haar zijn bekende knipoog en draaide zich om.

Hilde zag hem wankelen. Hij herstelde zich en liep de schemerige gang van afdeling De Berk in.

Ze liep naar haar vleugel van het tehuis door de inmiddels zo vertrouwde gangen. De groen verlichte bordjes van de nooduitgangen, de gelige gangverlichting en het witte licht van de halve maan dat door de ramen scheen, concurreerden met elkaar om de schaduwen in de hoeken te verdrijven. Ze kende niet alle bewoners. Ze werkte al langere tijd niet meer overdag en veel bewoners sliepen door, gelukkig.

Het was rustig. Sneller dan normaal was ze terug in het kantoor. Het was stil. De tl-verlichting zoemde zachtjes. Ze